

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **X. X.**
státní příslušnost Gruzie
místem pobytu v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019 č.j. OAM-683/ZA-ZA12-ZA08-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou Krajskému soudu v Praze dne 29. 3. 2019 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**žalovaný**“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 3. 2019.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a dále též ust. § 12, § 14 a § 14a odst. 1 zákona o azylu. Měl za to, že žalovaný porušil též čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, a čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu ve formě azylu, doplňkové ochrany či humanitárního azylu z důvodu svého zdravotního stavu a z důvodu rizika pronásledování v zemi původu.
4. Poukazoval na to, že má epilepsii a problémy se srdcem, v roce 2009 prodělal infarkt a v ČR se léčí se závažným onemocněním mitrální chlopně. Tvrdil, že jeho zdravotní stav je závažný a dlouhodobý, zdravotní péče je pro něj životně nutnou, v zemi původu pak pro něj obdobná péče neexistuje. Měl za to, že i když na humanitární azyl není právní nárok, musí být jeho neudělení řádně odůvodněno, žalovaný se na straně 7 dostupností zdravotní péče v Gruzii dostatečně nezabýval, neboť sice citoval některé zahraniční zdroje, avšak neuvedl, jaké konkrétní informace v nich obsažené jej vedly k závěru, že specifická péče, kterou žalobce potřebuje, je v zemi původu dostupná. S ohledem na to by vycestováním žalobce do země původu byla ohrožena jeho lidská důstojnost a porušeno jeho právo na zdraví a na nutnou zdravotní péči, jak vyplývá z čl. 6 Listiny základních práv a svobod a z čl. 12 Mezinárodního paktu o sociálních, hospodářských a kulturních právech. Dle názoru žalobce by jeho vycestování do země původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR a představovalo vážnou újmu dle § 14 odst. 2 zákona o azylu.
5. Tvrdil, že v zemi původu mu pro jeho politické aktivity hrozí pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, od roku 2012 byl členem strany X a od roku 2016 je jejím předsedou ve městě X. V zemi původu je mu vyhrožováno zabitím, neboť byl předsedou volební komise v době parlamentních voleb v říjnu 2016 a byl součástí skupiny, která měla svěřenou vysokou sumu peněz na kampaň, někdo však peníze odcizil z trezoru a vina byla svalena na něj. Tvrdil, že následně mu bylo dlouhodobě vyhrožováno, a to i za pomoci státních orgánů. Do jeho domu chodili pravidelně policisté v civilu a vyhrožovali jemu i synovi, u jejich domu pravidelně stálo auto, policie mu vyhrožovala, že mu podstrčí drogy, a na policii též žalobce zbili. Uvedl, že prodal svůj dům za 50 000 lari a peníze dal pronásledovatelům, pronásledování však nepřestalo, bál se o svůj život a o svou bezpečnost, z tohoto důvodu odcestoval do ČR, aby zde podal žádost o mezinárodní ochranu.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu, měl za to, že postupoval v souladu se zákonem, napadené rozhodnutí považoval za správné, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, po jejich posouzení nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
8. Poukázal na to, že tvrzeným důvodem žádosti je obava žalobce z uvěznění nebo zabití kvůli nesplácení peněz, které byly odcizeny z trezoru štábu politické strany X v roce 2016.
9. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které lze humanitární azyl udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele, není na něj právní nárok a závisí na správním uvážení správního orgánu. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
10. Pokud jde o přístup žalobce k léčbě v Gruzii, nebylo zjištěno nic o tom, že by ze strany státu mohlo docházet k opatřením diskriminačního charakteru, kdy by léčba a přístup k ní byly žalobci odepřeny z důvodů taxativně vymezených v azylovém zákoně, žalobce nic takového neprokázal a žalovaný takové okolnosti nezjistil. Žalovaný poukázal na konkrétní materiály, ze kterých vycházel, dle kterých je lékařská péče dostupná a všeobecný zdravotní systém je financovaný státem, poskytuje několik balíčků ambulantní a stacionární péče určené příjemcům různých věkových a sociálních skupin, všichni občané Gruzie jsou oprávněni být účastní. Z použitých zpráv a výpovědí žalobce nelze dovodit, že by právě jeho osobě nebyl umožněn přístup ke zdravotní péči dostupné ostatním obyvatelům, odkázal na judikaturu, dle které nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností není důvodem pro udělení azylu. Rovněž Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) shledává porušení čl. 3 Evropské úmluvy pouze výjimečně v případech, kdy cizinec je vyhoštěn do země jeho původu, kde mu však není poskytnuta lékařská péče srovnatelná s péčí v členském státě, přičemž tato skutečnost by mohla ovlivnit délku a kvalitu života jedince; dle ESLP je potřeba v takových případech zkoumat osobní situaci jednotlivce v přijímajícím státě.
11. Dále namítal, že údajné potíže žalobce nebyly způsobeny samotným členstvím v politické straně, ale skutečností, že došlo k odcizení peněz z trezoru politického štábu, které byly následně vymáhány po žalobci, protože měl od trezoru klíč. Nebylo zjištěno, že by tyto problémy žalobce byly zapříčiněny jeho stranickou příslušností nebo byly nějak spojeny s jeho politickou příslušností. Žalovaný tak vyhodnotil, že se nejedná o azylově relevantní pronásledování. Žalovaný konstatoval, že žalobce své incidenty s policií, ministrem obrany a předsedou parlamentního bezpečnostního

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

komitétu nijak neřešil a neobrátil se nikam s žádostí o pomoc, odcestoval do ČR, kde pracoval na stavbě. Během doby, kdy se měl skrývat, si bez potíží vyřídil pas s biometrickými údaji, pokud se tedy skutečně cítil poškozen nezákonným jednáním, měl a stále má možnost obrátit se po svém návratu na policii či jiné příslušné státní orgány, z Informace MZV ČR č.j. 123496/2017-LPTP Gruzie ze dne 2. 1. 2018 žalovaný zjistil, že každý se může obrátit na policii, přičemž efektivita vyšetřování je srovnatelná se zeměmi EU. Dále odkázal na další materiály, dle kterých Ministerstvo pro vnitřní věci a Státní bezpečnostní služba mají interní mechanismy pro vyšetřování a trestání případů porušování lidských práv a korupce, žalobce se však nikdy na policii či jiný státní orgán neobrátil a s žádnými státními orgány také neměl žádný problém. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004 č.j. 6 Azs 8/2003, dle kterého je nutné použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní.

12. Rovněž poukázal na nesrovnalosti, které žalobce uvedl v rámci správního řízení, a na skutečnost, že žalobce do ČR vždy vycestoval za účelem výdělků, a to bez příslušného pracovního povolení, do vlasti se pak dobrovolně vrátil na dobu nezbytně nutnou k povolení dalšího vstupu v bezvízovém režimu na území Evropské unie. Při své opakované cestě do ČR zde nejprve půl roku pobýval, z toho tři měsíce nelegálně, a pracoval bez potřebného povolení k zaměstnání.
13. Zdůraznil, že mezinárodní ochrana je výjimečným institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu z důvodů upravených v zákoně o azylu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu. V případě žalobce však azylově relevantní důvody neshledal. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, avšak nic nenamítal, nynější námitky jsou pouze obecné, účelově vyznívající a nezpůsobivé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Měl za to, že použil zprávy aktuálnějšího data, navíc situace citovaná v těchto zprávách se nevztahuje na situaci žalobce.
14. Rovněž rozhodnutí o neposkytnutí doplňkové ochrany považoval za správné a dostatečně podložené, žalobce neuvedl žádnou skutečnost svědčící o jemu hrozící vážné újmě.
15. Měl za to, že žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.
16. Shrnl, že žádné ustanovení správního řádu ani zákona o azylu neporušil, žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné mu udělit mezinárodní ochranu, napadené rozhodnutí je dostatečně podrobně odůvodněné, je z něj zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil a na základě jakých skutečností rozhodl, na toto rozhodnutí odkázal.
17. S ohledem na to navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
19. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 8. 2018, ve které uvedl, že je narozen v roce X, jeho pas mu byl ukraden na nádraží v P. Od roku 2012 byl členem strany X v X okrese a od roku 2016 jejím předsedou. Je ženatý, ale s manželkou již 7 let nežije. Manželka žije s jejich dítětem v Itálii. Do ČR žalobce přicestoval letecky dne 20. 8. 2017, po třech měsících se vrátil do Gruzie, tam byl tři měsíce a dne 20. 2. 2018 opět přijel do ČR. Od toho okamžiku z ČR nevycestoval. Má zdravotní problémy tj. epilepsii a problémy se srdcem, v roce 2009 měl infarkt a potřebuje operaci, o mezinárodní ochranu žádá z důvodu zdravotních problémů, protože v Gruzii se nemůže léčit, a dále mu tam vyhrožuje člen parlamentu a člen strany X pan I. S. Žalobce tam nemá kde bydlet, protože mu vláda přinutila žalobce prodat dům..
20. Při pohovoru dne 13. 8. 2018 popsal své zdravotní problémy s epilepsií, na kterou bere léky, v důsledku čehož téměř nemá záchvaty. V roce 2009 prodělal v Gruzii infarkt, následně se léčil v nemocnici, podstoupil koronografii a dostával různé léky. Tvrdil, že zdravotní pojištění v Gruzii sice existuje, ale nefunguje, bez peněz nedostane operaci, ani žádnou péči. Dále podrobně popsal problémy, které mu vznikly v souvislosti s tím, že jako předseda štábu X měl v průběhu parlamentních voleb 2016 jako jeden ze tří lidí klíče od trezoru, kam byla uložena vysoká suma peněz, tyto peníze pak však zmizely a žalobce byl nespravedlivě viněn z jejich krádeže. Chtěli po něm, ať peníze vrátí, vyhrožovali jeho rodině, donutili žalobce prodat jeho dům, odvedli ho k ministrovi X X, který mu vyhrožoval, že ho zatknou. Žalobce raději pod výhrůžkami přepsal distribuci bonbónů z Ukrajiny na pana Z. K., byl propuštěn z práce a odjel od ČR. Domnívá se, že peníze vzal I. S., ale bude to moci prokázat, až se změní vláda, teď policie a všechno patří vládě. Tvrdil, že I. S. vinil ze ztráty peněz žalobce, žalobce pak odvedla policie, vytáhli zbraně a drogy a tvrdili, že patří žalobci, pak byl propuštěn, ale musel prodat svůj dům a peníze odevzdat. Poté mu vyhrožovaly čtyři osoby v civilu včetně osoby X, že mu zabijí rodinu, chtěli po něm vrátit peníze, které však žalobce neměl, proto odjel do ČR. Hledali ho na dvou místech v Rakousku, protože mysleli, že tam odjel. Tvrdil, že se do Gruzie nemůže vrátit, nebo mu tam zničí život, před odjezdem ho často zastavovala policie a vyšetřovala jej, nebyl však z ničeho obviněn. Po uplynutí 3 měsíců, které dostal na zaplacení peněz, se skrýval u své sestry v T. Na policii se v Gruzii neobrátil, protože to podle něj nemá smysl, X je ministr X, takoví lidé v Gruzii vše můžou. Konkrétně uvedl, že se obává toho, že ho mohou dát do vězení, můžou ho zabít, někoho by si najali nebo by ho zabili ve vězení. V České republice pracoval u Ukrajinců na stavbě, pracovní povolení neměl, pak odjel do Gruzie, aby neporušil bezvízový režim, během pobytu navštívil sestru a matku, ale skrýval se, protože by ho mohli zabít. O mezinárodní ochranu požádal až po půl roce v České republice, protože neměl doklady a taky doufal, že se situace v Gruzii uklidní, známí mu poradili, že má požádat o mezinárodní ochranu. V době, kdy se skrýval u sestry, tj. 26. 7. 2017 mu byl vydán biometrický pas, problémy s tím neměl, ani při vycestování problémy neměl.

21. Žalobce byl na den 30. 1. 2019 řádně předvolán, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, k podkladům se vyjádřit nechtěl, doplnil lékařskou zprávu z FN v M. ze dne 12. 12. 2018, výměnný list-poukaz ze dne 11. 1. 2019 a dvě objednávací karty k lékaři. Uvedl, že jejich vláda lže, je prolhaná, mezinárodní organizace se opírají o informace gruzínské vlády, jeho zásluhou pan S. dnes sedí v parlamentu a zastává funkci X výboru, žalobce se nemůže vrátit do Gruzie z důvodu svého bezpečí.
22. Dne 21. 2. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, shrnul tvrzení uvedená žalobcem, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti je obava z uvěznění nebo zabití kvůli nesplacení peněz, které byly odcizeny z trezoru štábu politické strany X v roce 2016. Vyšel též z lékařských zpráv doložených žalobcem a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, jednalo se celkem o osm materiálů, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a které se nacházejí ve správním spisu.
23. Shledal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Jeho problémy ve vlasti nebyly způsobeny samotným členstvím v politické straně, ale tím, že došlo k odcizení peněz z trezoru politického štábu, které byly následně vymáhány po žalobci, který měl jako jedna ze tří osob od trezoru klíče. Jeho stranická příslušnost, ani politická činnost však tyto problémy nezpůsobila, žalobce tak nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, důvody uvedené v tomto ustanovení jsou taxativní, důvodem odjezdu ze země byla skutečnost, že ministr X X a předseda parlamentního X komitétu S. označili žalobce za pachatele odcizení peněz z trezoru strany X. Žalovaný poukázal na to, že žalobce si během svého skrývání bez potíží vyřídil cestovní pas s biometrickými údaji, vyšel z Informace MZV ČR č.j. 123372/2017-LPTP, ze dne 2. 1. 2018, dle které se praktiky podstrčení drog v zemi již nevyskytují, pokud se však žalobce skutečně cítil nezákonným jednáním poškozen, měl a stále má možnost se obrátit na příslušné státní orgány Gruzie, zejména na policii. Z Informace MZV ČR č.j. 123496/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018 a č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, vyplývá, že se na policii může obrátit každý, kdo se cítí být poškozen trestnou činností, efektivita vyšetřování je srovnatelná se zeměmi EU, v případě nečinnosti policie či její nelegální činnosti lze podat stížnost u Generální inspekce policie. Příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně, jako jiní občané, vyšetřování probíhá standardně, stejně tomu tak je v případě státních zástupců, existuje reálná možnost podat stížnost na pracovníka prokuratury u Generální inspekce hlavní prokuratury Gruzie, na činnost úřadů si lze stěžovat u veřejného ochránce práv, jehož institut je v Gruzii velmi silný. Považoval za podstatné, že žalobce se svými problémy neobrátil na policii, věc řešil pouze prostřednictvím společného kamaráda, který se měl snažit S. domluvit, poukázal na judikaturu, dle které je nezbytné, aby žadatel nejprve vyčerpал všechny možnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

ochrany v zemi původu. Uzavřel, že v případě žalobce se nejedná o azylově relevantní pronásledování. Zdůraznil, že žalobce vždy vycestoval do ČR za účelem výdělků, a to bez příslušného pracovního povolení, do vlasti se dobrovolně vrátil na dobu nezbytně nutnou k povolení dalšího vstupu na území Evropské unie, v ČR pobýval půl roku, z toho tři měsíce nelegálně, pracoval bez povolení k zaměstnání, o mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy se chtěl pobyt zlegalizovat, proto jeho žádost považoval za účelovou, navíc se jednalo o delší časový odstup od opuštění vlasti. Měl za to, že tvrzení žalobce ohledně potíží s členy strany X jsou pouze snahou nějakým způsobem azylově ospravedlnit žádost o mezinárodní ochranu, pokud by skutečně k takovému jednání docházelo, nic žalobci nebránilo o mezinárodní ochranu požádat hned po svém příjezdu do ČR. To však neučinil, místo toho pak odjel zpět do vlasti; k tomu poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že důvody pro poskytnutí azylu jsou v zákoně přesně vymezeny, nepokrývají celou škálu porušení lidských práv, pouhá skutečnost, že žadatel pochází z ne zcela demokratické země, kde jsou pošlapávána lidská práva, sama o sobě neznamená, že splňuje podmínky pro poskytnutí azylu. S ohledem na výše uvedené azyl dle ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu neudělil.

24. Posuzoval též možnost udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, důvod hodný zvláštního zřetele však neshledal. Vyšel z toho, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, která si vydělávala na život prací, ohledně zdravotních obtíží zjistil, že žalobce má epilepsii a problémy se srdcem, během operace v ČR dne 3. 12. 2018 nedošlo k žádným komplikacím, se svými onemocněními se žalobce léčil již v Gruzii, kde v roce 2003 podstoupil koronografii, pravidelně užíval medikamenty. Netvrdil, že by mu lékařská péče byla kdy odmítnuta. Poukázal na zprávy Švýcarského státního sekretariátu pro migraci a Mezinárodní organizace pro migrace, dle kterých je lékařská péče dostupná, všeobecný zdravotní systém je financovaný státem, poskytuje několik balíčků ambulantní a stacionární péče, kterých se můžou zúčastnit všichni občané. Připustil, že úroveň lékařské péče v Gruzii je nižší než v České republice, ale účelem humanitárního azylu není řešit situaci osob, pro které by mohla být lékařská péče v ČR výhodnější. Žalobce v Gruzii může odpovídající lékařskou péči získat, případně k dalšímu pobytu v ČR využít instituty dle zákona č. 326/1999 Sb. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze ve výjimečných případech, takový však v daném případě neshledal.

25. Zabýval se též tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, uvedl další materiály, ze kterých přitom vycházel a které se nacházejí ve správním spisu, shledal, že v případě návratu nehrozí žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který byl v Gruzii zrušen, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Shledal, že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu nejsou nijak postihováni ani diskriminováni, jejich postavení se nijak neliší od ostatních rezidentů. Pokud jde o problémy žalobce vzniklé v souvislosti se zmizením peněz z pokladny strany X, obdobně jako v případě azylu uvedl, že žalobce měl a stále má možnost v případě skutečné potřeby požádat gruzínské státní orgány o pomoc a ochranu před vyhrožováním, což potvrzuje též Informace MZV ČR č.j. 123496/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018 resp. č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2015, a má možnost

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

situaci řešit i v případě jejich nečinnosti; žalobce se však na policii nikdy neobrátil, protože by to dle něj nemělo smysl. Jeho návrat tak automaticky nelze považovat za relevantní ve vztahu k hrozbě vážné újmy. Dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do vlasti mu nehrozí nebezpečí přímé a bezprostřední vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, ani hrozba vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani že by případné vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
29. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že: „Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

má odůvodněný strach z pronásledování (mimo jiné) pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 36/2008 ze dne 28. května 2009 musí žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu kumulativně splnit následující kritéria: „(1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“ Obdobné podmínky platí v případě § 12 písm. a) zákona o azylu, jen s tím rozdílem, že toto ustanovení (ve vazbě na čl. 43 Listiny základních práv a svobod, resp. z důvodu existence tohoto ustanovení na ústavní úrovni) speciálně cílí na jeden z azylově relevantních důvodů, jenž je jinak zahrnut v podmínce (5), a na zkušenost již uskutečněného (prožitého) pronásledování, o niž se objektivně opírá též odůvodněný strach z dalšího pronásledování v případě návratu ve smyslu podmínky (2).” (rozsudek ze dne 21. 5. 2014 č.j. 6 Azs 30/2014-45).

31. Žalovaný dospěl k závěru, že činnost žalobce v domovském státě spočívající v jeho členství ve straně X sice lze označit za uplatňování politických práv a svobod, avšak nedospěl k závěru, že by žalobce byl kvůli těmto politickým aktivitám ve vlasti azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje.
32. Problémy popisované žalobcem totiž vznikly výlučně ze skutečnosti, že do pokladny volebního štábu strany X byla uložena značná suma peněz, která však následně z pokladny zmizela, přičemž žalobce byl jednou z osob, která měla od této pokladny klíč. Následně byl viněn ze zmizení peněz. Z uvedeného je zřejmé, že potíže žalobce spočívající v následném nátlaku na jeho osobu ze strany osob S. a X., dalších soukromých osob a ze strany policie se nijak netýkaly politického přesvědčení žalobce, ani jeho politických aktivit, které vyvíjel ve straně X, avšak souvisely výhradně s protiprávním činem spočívajícím v odcizení či zpronevěře peněz, ke kterému zřejmě došlo.
33. K naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu musí být splněna též příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušným azylově relevantním důvodem. Nejvyšší správní soud se problematikou kauzálního nexu zabýval v rozsudku ze dne 30. 9. 2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70, kde shledal: „Pro naplnění podmínky souvislosti pronásledování s důvody pronásledování není třeba, aby rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické názory či pohlaví stěžovatele byly výlučnou příčinou pronásledování; postačí, pokud jde o příčinu rozhodující pro způsobení vážné újmy či odmítnutí poskytnout ochranu. Jinými slovy, žalovaný se musí v projednávané kauze ptát: Byl by stěžovatel odveden a zbit na stanici pro porušování zákona, kdyby nevyznával tzv. čistý islám? Pokud odpověď zní ne, spojitost s náboženským přesvědčením stěžovatele je dána a další (vedlejší) motivace pronásledovatelů je irrelevantní (což samozřejmě ještě neznamená, že jsou naplněny i další prvky definice uprchlíka).“ Nejvyšší správní soud se zde přiklonil k názoru, že: „pro naplnění podmínky souvislosti pronásledování s důvody pronásledování

není třeba, aby rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické názory žadatele či pohlaví (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) byly „výlučnou“ příčinou pronásledování; postačí, pokud jde o příčinu „rozhodující“.

34. V posuzovaném případě však členství žalobce v politické straně jako takové, případně politické názory či aktivity žalobce, příčinou pronásledování nebylo. Z tvrzených okolností vyplývá, že žalobce by popisovaným problémům čelil, i kdyby členem této strany vůbec nebyl, potíže žalobce se totiž odvíjejí toliko od skutečnosti, že měl v držení klíč od pokladny, ze které zmizely peníze. Je třeba připustit, že pokud by žalobce nezastával vysokou funkci v dané politické straně, zřejmě by ani nebyl oprávněn držet klíč od pokladny volebního štábu. Nicméně tato skutečnost je pouze v pozadí daných událostí, není jejich bezprostřední příčinou, přičemž žalobce pro své politické přesvědčení a názory nijak pronásledován nebyl, není tudíž splněna podmínka azylově relevantního důvodu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu (tj. *za uplatňování politických práv a svobod*) ani ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu (tj. *pro zastávání určitých politických názorů*).
35. Žalovaný se zabýval tím, zda byla splněna též další nezbytná podmínka, a to selhání ochrany v zemi původu. Zkoumal, zda jsou na základě materiálů shromážděných ve spise takové prostředky v Gruzii dostupné, a shledal, že žalobce tyto prostředky vnitrostátní ochrany nevyužil, v takovém případě nelze konstatovat, že ochrana v zemi původu selhala. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
36. V posuzovaném případě se žalobce vůbec neobrátil na policii, ani na jiné bezpečnostní složky či státní orgány. Tvrdil, že věc se snažil řešit pouze pomocí společného kamaráda, který se měl snažit S. domluvit. Tento způsob řešení však nelze kvalifikovat jako pokus o využití prostředků ochrany v zemi původu. Je tak zřejmé, že žalobce v domovském státu žádné prostředky ochrany nevyčerpal, v takové situaci je žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná. Přitom žalovaný shromáždil dostatek materiálů a dostatečně konkrétně popsal, jaké možnosti ochrany žalobce mohl a stále může po svém návratu do Gruzie využít. Jak vyplývá z Informace MZV ČR č.j. 123496/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018 a č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, které jsou součástí správního spisu, každý, kdo se cítí být poškozen trestnou činností, se může obrátit na policii, v případě nečinnosti policie či nelegální činnosti jejích příslušníků se lze obrátit na Generální inspekci policie, příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně, jako kterýkoli jiný občan země, prošetřování probíhá standardně, jako v kterékoli jiné zemi, lze též podat stížnost na nečinnost či trestnou činnost pracovníků státního zastupitelství u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie.
37. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“ (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné*

prostředky ochrany.“ Uvedené závěry se plně vztahují i na současnou situaci v Gruzii, která byla žalovaným dostatečně zjištěna z podkladů ve správním spisu. Žalobce shora uvedené možnosti poskytované mu v domovském státě bez zřejmého důvodu nevyužil, jeho subjektivní přesvědčení o tom, že by to stejně nemělo smysl, legitimní důvod pro takový postup nepředstavuje.

38. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu dle ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu nesplňuje, námitka je nedůvodná.
39. Žalobce měl za to, že s ohledem na jeho zdravotní stav mu měl být udělen humanitární azyl, neboť pro něj v Gruzii není dostupná lékařská péče.
40. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze například zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
41. Žalovaný se na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, která si nejen ve vlasti, ale též po svém příchodu do ČR vydělávala na život prací. V této souvislosti se též podrobně zabýval zdravotním stavem žalobce, vyšel z jeho tvrzení a z jím doložených lékařských zpráv, poukázal na to, že žalobce se svými problémy léčil již před svým odjezdem ve své vlasti, netvrdil, že by mu léčba byla odmítnuta. S ohledem na to a na informace, které zjistil ohledně dostupnosti lékařské péče v Gruzii, konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namíste udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za

dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

42. Žalobce tvrdil, že se léčí se závažným onemocněním srdeční chlopně, zdravotní péče je pro něj nezbytně nutnou a v zemi původu pro něj obdobná péče neexistuje, vytýkal žalovanému, že neuvedl, jaké konkrétní informace obsažené v citovaných zdrojích jej vedou k závěru, že specifická forma zdravotní péče, která je žalobci třeba, je v zemi původu dostupná.
43. K tomu je nezbytné uvést, že je to žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu břemeno tvrzení; jinak je tomu v případě břemene důkazního, které je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Právě z toho důvodu, že žadatel má v tomto typu řízení často velmi omezené důkazní možnosti, je kladen zvláštní důraz na to, aby jeho výpověď o azylově relevantních skutečnostech byla dostatečně konkrétní, ucelená a věrohodná. Žalobce však tyto požadavky ohledně svých zdravotních potíží a nedostupnosti adekvátní léčby v Gruzii nesplnil.
44. Při pohovoru dne 13. 8. 2018 žalobce uvedl, že má epilepsii a problémy se srdcem, jeho zadní srdeční komora nepracuje a je zapotřebí operace a vyšetření kardiochirurgem, dále uvedl, jaké léky v té době užíval. Dle překladové zprávy z FNM M. ze dne 12. 12. 2018 byla žalobci provedena operace srdce, která proběhla bez komplikací, následně byl žalobce v celkově dobrém stavu přeložen na lůžko do lázní P. Z lékařské zprávy ze dne 11. 1. 2019 se podává, že žalobce užívá warfarin a KCL, z důvodu bolestí hlavy byl odeslán na neurologické vyšetření.
45. Z toho je zřejmé, že operace, jejíž potřebu žalobce zmínil při počátečním pohovoru, byla žalobci v České republice úspěšně provedena, poté je ze spisu ohledně jeho zdravotního stavu seznatelné pouze to, že žalobce nadále užívá dva druhy léků po operaci srdce bez uvedení dalších podrobností. Žalobní tvrzení ohledně specifické a nezbytně nutné zdravotní péče, kterou žalobce údajně potřebuje, jsou velmi vágní a obecná, žalobce zde vůbec neuvádí, v čem by měla závažnost a zvláštnost jeho zdravotních potíží spočívat, jaké zcela konkrétní léčebné metody či prostředky žalobce nezbytně potřebuje, a na základě jakých skutečností či informací se žalobce domnívá, že tato léčba pro něj není v zemi původu dostupná a jaké by byly důsledky neposkytnutí této léčby. Žalobce pouze odkazuje na lékařské zprávy, ze kterých však rovněž nejsou patrné takové údaje. Obecnosti tvrzení žalobce je pak zcela adekvátní obecnost zjištění žalovaného ohledně dostupnosti lékařské péče v Gruzii, když žalovaný poukázal dále na to, že žalobce měl zdravotní potíže se srdcem již při svém předchozím pobytu v domovském státě, kdy mu byla předepisována potřebná medikace. Soud tak v této souvislosti v odůvodnění žalovaného pochybení neshledal, je to naopak žalobce, kdo neunesl břemeno tvrzení.
46. V další žalobní námitce žalobce vytýkal žalovanému, že nesprávně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany, měl za to, že při návratu do Gruzie mu vážná újma hrozí, a to v podobě pronásledování a porušení práva na zdraví. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

47. Z právní úpravy ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu plyne, že prvek selhání vnitrostátní ochrany, který musí být pro případné udělení doplňkové ochrany naplněn, je shodný s úpravou azylu dle ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. S ohledem na to platí pro případ doplňkové ochrany stejná argumentace, jako je uvedena výše v bodě 36-37 ohledně azylu, když žalobce se vůbec nepokusil využít prostředky ochrany, které má k dispozici v domovském státu, nelze potom ani konstatovat, že ochrana v zemi původu selhala.
48. Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů, poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2020 č.j. 10 Azs 437/2019-83, ve kterém popsal judikaturu Evropského soudu pro lidská práva: *„Původní judikatura vztahující se k otázce doplňkové ochrany z humanitárních důvodů stanovila velmi přísné podmínky pro její udělení. Žadatel o mezinárodní ochranu se musel ocitát takřka na pokraji smrti (např. AIDS v terminálním stadiu). Tento velmi přísný standard, zastávaný Evropským soudem pro lidská práva v rozsudcích ze dne 2. 5. 1997 ve věci D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, a ze dne 27. 5. 2008 ve věci N. proti Spojenému království, stížnost č. 26565/05, ESLP zmírnil v rozsudku ze dne 13. 12. 2016 ve věci Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10. Setrval sice na tom, že institut doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů musí zůstat vyhrazen pro velmi výjimečné případy, nikoliv však jen pro ty, v nichž je žadatel v době podání žádosti bezprostředně ohrožen na životě. Podle rozsudku ve věci Paposhvili jde i o případy vážně nemocných osob, „u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že v přijímající zemi by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se zdravotní stav nemocné osoby vážně, rychle a nevratně zhorší, a to by vedlo k intenzivnímu utrpení této osoby nebo k výraznému snížení předpokládané délky jejího života“ (bod 183 rozsudku).“ Z toho dovodil, že: „Pro rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze zdravotních důvodů jsou stěžejní tyto podklady a informace: 1) ty, které se týkají zdravotního stavu žadatele, a 2) ty o kvalitě a dostupnosti zdravotní péče a léků v zemi, kam by musel žadatel vycestovat. Z judikatury ESLP plyne, že je na žadateli, aby předložil důkazy pro to, že by mu v zemi původu hrozila vážná újma, neboť by se mu tam nedostalo vhodné zdravotní péče odpovídající jeho vážnému zdravotnímu stavu (srov. bod 186 rozsudku Paposhvili). Informace o svém zdravotním stavu musí poskytnout žadatel v takové kvalitě, aby z nich bylo možné učinit závěr o tom, v jak závažném stavu se žadatel nachází a jaké riziko by pro něj představovaly samotná cesta do země původu i následné setrvání v ní. Na žalovaném je, aby tyto důkazy řádně posoudil a potvrdil či rozptýlil žadatelovy obavy, že se jeho zdravotní stav zásadně zhorší, tím, že si obstará dostatek informací o dostupnosti zdravotní péče v žadatelově zemi původu (obdobně bod 187 rozsudku Paposhvili).“*
49. V posuzovaném případě však žalobce neuvedl takové dostatečně konkrétní údaje ani nepředložil důkazy, ze kterých by vyplývalo, že se nachází v závažném zdravotním stavu a že v domovské zemi je pro něj odpovídající zdravotní péče nedostupná, přičemž v důsledku toho hrozí vážné zhoršení jeho zdravotního stavu, resp. intenzivní utrpení či výrazné snížení předpokládané délky jeho života, tedy že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.

50. S ohledem na to postupoval žalovaný správně, pokud žalobci neudělil ani doplňkovou ochranu podle ust. § 14a zákona o azylu.
51. Žalobce dále obecně namítal porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, neuvedl však konkrétně, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit ve správním řízení či přímo napadeným rozhodnutím.
52. K tomu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
53. K těmto obecným námitkám žalobce tak soud sděluje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných nedostatků, žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, zabýval se všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl, žalobci bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí či je doplnit. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, napadené rozhodnutí považuje soud za zákonné a přezkoumatelné, řádným způsobem a srozumitelně odůvodněné, je z něj zřejmé, z jakých důvodů nebyla žalobci mezinárodní ochrana poskytnuta. Dané žalobní námitky jsou proto nedůvodné.
54. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. prosince 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.